

[A. C. Normann.]

jeg, at der nu må blive tilslutning også fra medlemmer uden for regeringspartierne til sådanne rammer for forsvaret, at der bag-efter er en mulighed for at udfylde dem. Jeg tror, at vi nu har nået det tidspunkt, hvor omtrent hele befolkningen venter, at vi sætter tjenestetiden ned ligesom en række andre vestlige lande, og finder det oprigtigt glædeligt, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen også nu i princippet slutter sig til tanken, selv om vi endnu har forskellig opfattelse af beredskabets nødvendige omfang.

Vi for vor del ser gerne frivillighedsprincippet gennemført så langt som muligt, men naturligvis ikke til forøgelse af styrken ud over, hvad vi anser for nødvendigt. Det er vort ønske, at der nu finder en begrænsning af styrken sted, også eventuelt i forbindelse med en udvidelse af den faste kerne. Hvor stor nedsættelsen skal være kan vi forhandle om, og det er dette spørgsmål, størrelsen af det såkaldte beredskab, der bliver afgørende for, hvor mange måneder tjenestetiden kan reduceres. Den stilling, vi sidste år i vort parti tog til disse spørgsmål og til, hvor stor en besparelse der bør gennemføres på militærbudgettet, synes jeg ikke at den tekniske og strategiske udvikling siden da har afsvækket. Nu ønsker vi gerne, at regeringen bidrager til, at den nye forsvarsordning kan blive gennemført snart og i alt fald, inden denne samling er forbi.

I øvrigt kan jeg ikke i denne forbindelse tilbageholde en beklagelse af, at vor hjemlige militærdebat tilsløres, for ikke at sige mørklægges, af for mange taktiske manøvrer og mistænkeliggørelse af andre partiers motiver. Som en sådan manøvre ser jeg også de to oppositionspartiernes programerklæring her i dag om at gå ud af forsvarsudvalget. Jeg skal vende tilbage til det lidt senere, men siden vi sidst diskuterede forsvaret her i salen den 4. juni, da det ærede medlem hr. Poul Møller nedlod sig til at proklamere, at den højtærede statsminister ikke varetog hensynet til forsvaret, men hensynet til regeringen, har de to partier fortsat disse spilfægterier på en måde, som helt har sat spørgsmålets saglige sider i skygge.

En række venstreblade refererer en tale, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen for nylig har holdt ved Venstre Kvinders møde

på Hindsgavl bl. a. vedrørende det ærede medlems forslag om en frivillig lønnet eftertjeneste for værnepligtige. Den refereres således — hvis formanden vil give mig lov til et kort citat —:

„Jeg ved, at denne tanke har vakt interesse blandt de unge værnepligtige i langt højere grad, end det hidtil er kommet frem . . .“

Jeg afbryder citatet et øjeblik for at sige, at heri har det ærede medlem uomtvistelig ret. Når man foreholder de unge, at nu kan de, hvis de vil være frivillige, få en betaling svarende til ca. 12 000 kr. årlig for at blive i tjenesten et par måneder længere, en løn, der overlegent konkurrerer med lønnen for produktivt arbejde, men at de da for resten, hvis vi ikke indfører denne højt lønnede frivillighed, må blive i trøjen i 16 måneder ganske gratis, tror jeg faktisk også nok, at de vælger den første mulighed. At frudsætte noget andet ville jo være en beskyldning for underbegavelse. Referatet fortsætter:

„ . . . men jeg er på den anden side på det rene med, at de radikale ikke vil gå ind på mit forslag, fordi det vil kunne øge forsvarsviljen, og så er det ikke længere radikal politik. Derfor kan man nu komme ud for, at de radikale vil sætte tjenestetiden til 14 måneder, selv om de ved at gøre brug af mit forslag antagelig kunne være kommet noget længere ned.“

Må jeg ikke for det første have lov at spørge det ærede medlem: hvad skal det egentlig tjene til at fortælle landet, at vi ikke vil være med til nogen ordning, der øger forsvarsviljen, når vi aldrig selv har givet udtryk for en sådan mening, og er det muligt at få en renfærdig debat gennemført på sådanne vilkår? For det andet: mener det ærede medlem virkelig, at de unges forsvarsvilje bliver stærkere ved, at den betales med 1 000 kr. om måneden? For det tredje: har det ærede medlem grund til at tro, at det netop bliver de mest forsvarsvillige og de mest værdifulde, militæret beholder efter dette system? Endelig for det fjerde: hvorfor hæfter det ærede medlem sig udelukkende ved det radikale venstres betænkeligheder? Det ser ud som en ensidig mistænkeliggørelse af os, at vi alene nævnes som modstandere, eller tror det ærede medlem virkelig, at vi er de eneste,